

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z powództwa C. S.A. w W.

przeciwko M.K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 listopada 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 września 2018 r., sygn. akt VII AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący M.K. powołał się na istotne zagadnienie prawne, wyrażające się w konieczności rozstrzygnięcia, czy w sytuacji, w której występuje skrajna nierównowaga stron umowy „(...) treść i praktyka wykonywania umowy w przypadku narzucenia ich przez stronę silniejszą, obciąża również słabszą gospodarczo stronę umowy (...), czy też może strony słabszej umowy nie obciąża narzucenie jej treści umownej, która jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego.”. Wskazał również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w zakresie, w jakim dotyczy zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on istotne znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych wariantów interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Zagadnienie przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pomijając nie do końca jasny sposób jego sformułowania, nie spełniało przytoczonych wymagań, przede wszystkim dlatego, że odrywało się od ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku. Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną odsłoną sporu o fakty, a Sąd Najwyższy jest związany podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Z ustaleń Sądów *meriti* nie wynikało tymczasem, by umowa najmu, do której zawarcia doszło między stronami, została pozwanemu jednostronnie narzucona, abstrahując od tego, jak, zdaniem skarżącego, należałoby rozumieć to sformułowanie w sytuacji, w której umowa została zawarta ustnie, a ponadto, jak przyjął Sąd Okręgowy przy akceptacji Sądu Apelacyjnego, była ona czynnością prawną dysymulowaną, ukrytą pod pozorem umowy najmu powierzchni reklamowej.

Co więcej, z motywów wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynikało, że przedstawione zagadnienie łączyło się z podniesionym w apelacji i podtrzymanym w skardze kasacyjnej zarzutem naruszenia art. 5 k.c., w związku z twierdzonym przez skarżącego wprowadzeniem go w błąd przez powódkę co do terminu wypowiedzenia umowy najmu. Tymczasem, jak jednoznacznie wskazał Sąd Apelacyjny, pozwany okoliczności tych nie udowodnił, a tym samym nie zostały one objęte podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie przywołanej przez skarżącego kwestii, bez względu na jej trudną do zrozumienia istotę, nie mogło mieć tym samym wpływu na wynik postępowania kasacyjnego. Odwołanie się przez Sąd Apelacyjny do zasady czystych rąk przy ocenie podniesionego przez pozwanego zarzutu było co prawda - wobec niewykazania faktów mających uzasadniać ten zarzut – niepotrzebne, nie rzutowało to jednak, co oczywiste, na prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy.

Skarżący nie wykazał również, by skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co zakłada ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwość zaskarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że uchybienie przewidzianym w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

wymaganiom dotyczącym uzasadnienia wyroku może tylko wtedy uzasadniać skargę kasacyjną, a tym bardziej służyć wykazaniu jej oczywistej zasadności, gdy sposób sporządzenia uzasadnienia nie pozwala na poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, niepubl., z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepubl., z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, niepubl. i z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, niepubl., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, nr 12, poz. 14). Analiza motywów zaskarżonego wyroku nie pozwalała uznać, by były one dotknięte tego rodzaju wadliwościami.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

as]

jw